

L'abraçada del peluix

Francesc Massip

Que una companyia reposi un dels seus espectacles d'èxit més emblemàtics amb motiu del seu trentè aniversari és perfectament plausible. Que ho faci al Teatre Nacional de Catalunya només s'explica per les ganes no només de retre homenatge al grup sinó de fer-ho amb el poderosíssim altaveu que constitueix la Sala Gran, una manera de reconèixer, a més, que *Mar i cel* va erigir-se en paradigma del teatre musical català. Sóc dels pocs que no el va veure fa setze anys, i constato que la realització és impecable i que hi ha prou raons perquè continuï obtenint el favor del públic popular i massiu. Però segueixo considerant *Flor de Nit* (1992) la millor i més madura expressió de Dagoll Dagom. S'ha volgut catapultar la vigència de la peça sobre l'actual context bèl·lic a què ens ha abocat la dreta més carpetovetònica del món, però no s'ha subratllat prou l'explosiva significació que ja va tenir quan la va estrenar Guimerà, durant les últimes i sanguinàries cuades de l'imperialisme espanyol al nord d'Àfrica i quan, com relata Eça de Queirós, fins i tot el reietó (un Alfons XIII nen) cridava a l'entusiasta multitud que l'envoltava en ple passeig del Prado: "*¡Vamos todos a matar a los moros!*". Fora d'això, la construcció dramàtica és feble: li costa d'arrencar perquè triga a aparèixer el detonador de l'acció, i després d'alguna escena àlgida, li costa d'acabar amb la vivacitat que caldria. El millor mos se l'enduu Pilar Capellades en el paper del grum Idriss, mentre que Elena Gadel té un imponent bateig a l'escenari. L'escenotècnia és efectista, sobretot el vaixell semovent, i són un encert les escenes paral·leles per resoldre la simultaneïtat interior-exterior. La resta, una pacífica abraçada de peluix per agafar el son.